

Істота вже виповзала з води. Пазуристі й короткі передні лапи роздирали очерет і водорості, лишаяючи чорні подряпини, які швидко наповнювалися водою. Хвіст почвари (чорнувато-зелений угорі й білий, як черево мерця, внизу) усе тягнувся за нею з води, плескаючи по воді й розкидаючи віялом навсібіч грязюку. Над мармизою пульсувало й пульсувало ціле гніздо лупатих очей. Усі вони були прикуті до обличчя Тіма. Клацнула довжелезна пащека, зуби наче перемелювали каміння.

www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-4259-6

9 789661 442596

ВІТЕР У ЗАМКОВУ
ШПАРИНУ

СТІВЕН КІНГ

СТІВЕН КІНГ

ВІТЕР У ЗАМКОВУ
ШПАРИНУ
ТЕМНА ВЕЖА

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ЧЛЕНСТВА

STEPHEN
KING

THE WIND
THROUGH THE KEYHOLE
THE DARK TOWER

A NOVEL

СТІВЕН КІНГ

ВІТЕР У ЗАМКОВУ ШПАРИНУ

ТЕМНА ВЕЖА IV (ПРОДОВЖЕННЯ)

РОМАН

ДРУГЕ ВИДАННЯ

ХАРКІВ **2015** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition published by arrangement with The Lotts Agency, Ltd
and Andrew Nurnberg Associates Baltic

Перекладено за виданням:
King S. The Wind Through the Keyhole. The Dark Tower /
Stephen King. — New York : Scribner, 2012.

Переклад з англійської *Олени Любенко*

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Художник *Олександр Семякін*

ISBN 978-966-14-4259-6 (укр.)
ISBN 978-1-4516-5890-3 (англ.)

© Stephen King, 2012
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2013, 2015
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2013, 2015

Для тих, хто вперше відкриває для себе епічний цикл бестселерів «Темна вежа» (і для легіонів його відданих фанів), надзвичайно цікавий окремих роман і прекрасний вступ до циклу.

Початок епічної фентезійної саги «Темна вежа» було покладено 1974 року, основного розмаху вона набула у 1980-х, а захоплива кінцівка з'явилася, коли вийшли друком останні три романи (2003—2004 роки). Це найвидатніше письменницьке досягнення Стівена Кінга. Цикл «Темна вежа» ліг в основу тривалого видання серії коміксів «Марвел Комікс».

У романі «Вітер у замкову шпарину» Кінг повертається до насичених краєвидів Серединного світу. Ця історія в історії в історії розповідає нам про ранні роки Роланда Дескейна, останнього стрільця Серединного світу, а саме той рік по смерті матері, коли його мучила провина за її вбивство. Батько відряджає його розслідувати загадку перевертня, «шкуряка», що вбиває людей. Роланд зустрічає хлопчика, Білла Стрітера, хороброго, проте наляканого єдиного свідка нещодавнього лютування звіра. Ще сам підліток Роланд заспокоює хлопчика, розказуючи йому казку з «Книги Ельдової», яку мама колись читала йому перед сном. «Людина ніколи не буде занадто дорослою, щоб слухати оповідки, — каже він Біллу. — Чоловік і хлопчик, дівчинка й жінка — ми живемо заради них».

Віддані прихильники циклу «Темна вежа» будуть раді ближче познайомитися зі світом Роланда і відчутти на собі всю силу магії Стівена Кінга як оповідача.

*Цю книжку присвячую
Робін Ферт і команді у «Марвел Комікс»*

ПЕРЕДМОВА

Багато з тих, хто тримає зараз у руках цю книжку, роками (а то й від самого початку) стежили за пригодами Роланда і ка-тету його друзів. Інші (я сподіваюся, їх багато, новобранців і Постійних Читачів) можуть запитати: «Хіба я зможу отримати задоволення від цієї книжки, якщо я в очі не бачив попередніх томів серії “Темна вежа”?» Моя відповідь — так, зможете, якщо запам’ятаєте декілька речей.

По-перше, Серединний світ існує зовсім поряд з нашим світом, тому в чомусь вони між собою перегукуються. Між двома світами також є двері, подекуди трапляються й «тонкі», пропускарльні місця, в яких два світи переплітаються. Троє з Роландового ка-тету (Едді, Сюзанна та Джейк) по черзі зазнали видобування з Нью-Йорка, де їхнє життя протікало досить буремно, до Серединного світу, де їм судилося долучитися до Роландових мандрів. Їхній четвертий супутник, пухнастик-шалапут Юк, — це істота з золотавими очима, корінний мешканець Серединного світу. Цей світ дуже старий, лежить у руїнах і повен чудовиськ та непевної, небезпечної магії.

По-друге, Роланд Дескейн з Гілеаду — стрілець, один із когорти захисників, які намагаються стежити за порядком у світі, де повага до закону стрімко знецінюється. Якщо ви уявите стрільців з Гілеаду як щось середнє між

мандрівними лицарями й федеральними маршалами Дикого Заходу, то, думаю, не схибите. Більшість із них, хоча й не всі, походять із роду старого Білого короля, відомого як Артур Ельд (я ж вам казав, часткові збіги є).

По-третє, Роланд прожив життя під тягарем страшного прокляття. Він убив свою матір, що мала роман (хоч і не зовсім з власної волі та всупереч здоровому глузду) з типом, з яким ви познайомитеся на сторінках цієї книжки. І хоча сталося це через жахливу помилку, винним у всьому стрілець вважає себе, тож печальна смерть Габріели Дескейн переслідувала його з ранньої юності. Усі ці події вичерпно описано в циклі «Темна вежа», але думаю, для того щоб прочитати цей том, цієї інформації вам буде достатньо.

Для читачів, які вже давно з нами, скажу, що цю книжку на полицю треба ставити між «Чаклуном та сферою» і «Вовками Кальї»... тобто це буде, так би мовити, «Темна вежа-4,5».

Що ж до мене, то я був у захваті, коли зрозумів, що мої давні друзі хочуть іще дещо повідати світу. Віднайти їх знову, через роки й роки по тому, як я подумав, що в їхній історії поставлено крапку, — то справжній величезний подарунок.

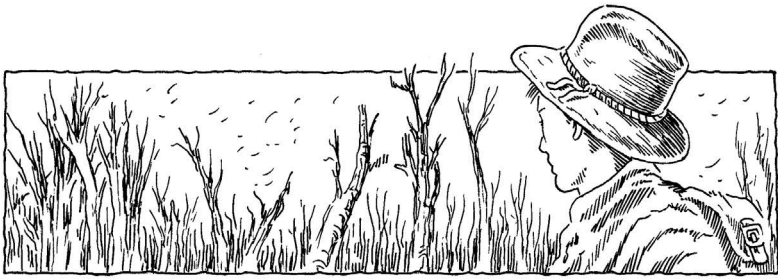
14 вересня 2011 року

Стівен Кінг

СТАРКБЛАСТ

1

Упродовж наступних днів після того, як вони покинули Зелений палац (що, зрештою, виявився не країною Оз — зате став могилою для мерзеного покидька, якого Роландів *ка-тет* знав під іменем Цок-Цока), хлопчик Джейк став потроху віддалятися від друзів. Він ішов попереду Роланда, Едді й Сюзанни, і відстань між ними поступово збільшувалася.

— Ти не хвилюєшся за нього? — спитала у Роланда Сюзанна. — Він там, попереду, сам-один.

— З ним Юк, — відповів за стрільця Едді, маючи на увазі пухнастика-шалапута, який прийняв Джейка як свого найкращого друга. — Містер Юк добре ладнає з хорошими людьми, але для не надто хороших у нього завжди напоготові повен рот гострих зубів. Гешер уже мав змогу в цьому переконатися, на свою біду.

— А ще у Джейка є зброя його батька, — сказав Роланд. — І він уміє пускати її в хід. Дуже добре вміє. І зі Шляху Променя він не зійде. — Скаліченою рукою він показав угору. Низько нависле небо здавалося непорушним, та на південний схід незмінно пливли суцільним коридором хмари. У бік Краю грому, якщо правду казала записка, яку їм залишив чоловік, що підписувався ініціалами «РФ».

У бік Темної вежі.

— Але чому... — почала Сюзанна, і тут колесо її візка втрапило у вибоїну. Вона повернулася до Едді. — Котику, дивися, куди мене везеш.

— Пробач, — сказав Едді. — Міністерство шляхів сполучення вже давно забило на ремонт цієї ділянки автостради. Мабуть, у бюджеті дірка.

Звісно, то була не автострада, проте сяка-така дорога (колись була): дві ледь помітні борозни від коліс, уздовж яких час від часу траплялися напівзруйновані хати. Того ранку вони проминули навіть покинуту крамницю під вивіскою, на якій проглядали стерті літери: «СІЛЬСЬКА КРАМНИЦЯ ТУКА». Мандрівники зазирали всередину в пошуках харчів (тоді Джейк і Юк ще були з ними), та не знайшли нічого, крім пилюки, старезного павутиння і скелета якоїсь тварини: великого єнота, маленького собаки чи пухнастика-шалапута. Юк недбало понюхав кістки й помочився на них, потім вийшов з крамниці, сів на горбочку й обкрутився хвостом. Він повернувся пичкою в той бік, звідки вони прийшли, й нюхав повітря.

Роланд уже не раз помічав таке за пухнастиком, і це змусило його замислитися, хоча іншим він нічого не сказав. Може, за ними слідом хтось ішов? У це йому не надто вірилося, але поза малого (піднятий ніс, прищулені вуха, скручений хвіст) викликала у пам'яті якийсь невиразний спогад чи асоціацію, та він ніяк не міг пригадати, з чим це пов'язано.

— Чому Джейк хоче бути сам? — запитала Сюзанна.

— Тебе це непокоїть, Сюзанно з Нью-Йорка? — поцікавився Роланд.

— Так, Роланде з Гілеаду, мене це непокоїть. — І вона всміхнулася йому, доволі доброзичливо, та в очах спалахнув добре знайомий вогник злості. Дала про себе знати Детта Волкер, здогадався Роланд. Вона так і не зeszла остаточно, та він і не шкодував про це. Без тої дивачки, її колишнього другого «я», що досі крижинкою сиділо в її серці, Сюзанна була б лише симпатичною темношкірою жіночкою, яка нижче колін не мала ніг. А з Деттою всередині вона була особою, з якою варто було рахуватися. Небезпечною особою. Стрільцем.

— Йому є над чим поміркувати, — тихо сказав Едді. — Він багато пережив. Не кожен хлопчик оживає з мертвих. Та й потім, Роланд правильно каже: якщо хтось спробує стати в нього на шляху, то цей хтось дуже про це пошкодує. — Едді зупинився, тримаючи коляску за ручки, стер з чола піт і подивився на Роланда. — Роланде, а в цьому передмісті дупи світу взагалі хто-небудь лишився? Чи вони всі рушили з місця й пішли далі?

— О, дехто лишився, на мій здогад.

Та то був не тільки здогад. Кілька разів, поки вони мандрували Шляхом Променя, на них потайки позирали чийсь очі. Одного разу то була перелякана жінка, що пригортала до себе двох дітей, а третя дитина — немовля — висіла в неї на шії в слінгу. Ще був старий фермер, наполовину мутант, у якого з кутика рота звисало й посмикувалося щупальце. Цих людей Едді й Сюзанна не помітили, не відчули вони й інших, які (Роланд був цього певен) ховалися в лісі та у високій траві на всьому шляху їхнього простування. Едді та Сюзанні ще багато чого слід було навчитися.

Втім, деяких навичок вони все-таки вже набули. Бо Едді спитав:

— Це ті, кого Юк весь час нюхом чує позаду?

— Не знаю. — Роланд хотів було додати, що у дивних пухнастикових думках було присутнє ще щось, але вирішив промовчати. Стрілець багато років провів без *ка*-тету, і для нього стало звичкою тримати все в собі. Звичкою, якої йому треба було позбуватись, якщо він хотів, щоб тет залишався міцним. Але не тепер, не цього ранку.

— Ходімо, — сказав він. — Я певен, Джейк чекає нас попереду.

2

За дві години, незадовго до полудня, вони піднялися на схил і там зупинилися. Під ними поволі котила свої води широка ріка, свинцево-сіра під захмареним небом. На північно-західному березі (з їхнього боку) стояла споруда, зовні схожа на клуню й пофарбована в колір такого яскравого відтінку зелені, що мовби волав до мовчазного неба. Вхід у клуню чорнів над самою водою на палях тієї самої зеленої барви. До двох паль було прив'язано товстелезним тросом великий пліт, дев'яносто на дев'яносто футів¹ завбільшки, розмальований у червоно-жовті смуги. Посередині стирчала висока дерев'яна жердина, схожа на щоглу, тільки без вітрил. Перед щоглою було розставлено декілька плетених крісел, повернутих до берега річки, ближчого до них. В одному зручно вмотився Джейк. А поряд з ним сидів старий чоловік у не-

---

¹ ≈ 30×30 м. (Тут і далі прим. пер.)

осяжному солом'яному брилі, мішкуватих зелених штанях і лонгбутсах. На ньому була тонка біла сорочка — такі в світі Роланда називали «слінкам». Джейк і старий наминали величенькі на вигляд брутерботи. Від цього видовища рот у Роланда наповнився слиною.

За ними, на краю помальованого по-клоунськи плота, сидів Юк і захоплено вдивлявся у своє відображення у воді. А може, у відображення сталевого троса, натягнутого вгорі над річкою.

— Це Вайє? — спитала Сюзанна у Роланда.

— Атож.

Едді хитро всміхнувся.

— Вайє моє... — Він здійняв руку над головою і помавав. — Джейку! Гей, Джейку! Юк!

Джейк помавав у відповідь, і хоча до річки та плота, пришвартованого біля її берега, лишалося чверть милі, всі вони, однаково гострозорі, побачили вдалині білі хлопчикові зуби, коли той широко всміхнувся.

Сюзанна склала долоні ківшиком і приклала до рота.

— Юк! Юк! До мене, зайчику! Іди до мами!

Пронизливо повискуючи (то був і весь гавкіт, на який він міг здобути), Юк помчав через пліт, зник у клуне-подібній споруді й виринув уже на їхньому боці. Він припустив стежкою з прищуленими вухами і сяючими золотистими очиськами.

— Тихенько, зайчику, а то інфаркт заробиш! — сміючись, закричала Сюзанна.

Але Юк сприйняв це як настанову прискоритися. Біля Сюзанниного візка він вигулькнув менш ніж за дві хвилини, стрибнув їй на коліна, зістрибнув знову на землю і весело на всіх подивився.

ПІСЛЯМОВА

Високою мовою останнє послання Габріели Дескейн синові отаке:

☉ ✠☉☉☉☉☉☉ ☉☉ ✠☉☉☉☉☉☉ ☉☉☉☉☉☉☉☉☉
☉☉ ✠☉☉☉☉☉☉ ☉☉

А два найпрекрасніші слова будь-якою мовою —

☉ ✠☉☉☉☉☉☉:

Я пробачаю.

ЗМІСТ

Передмова	9
Старкбласт.....	11
Шкуряк (Частина 1).....	47
Вітер у замкову шпарину	129
Шкуряк (Частина 2).....	301
Буря скінчилася.....	341
Післямова	348

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен
Вігер у замкову шпарину.
Темна вежа IV (продовження)
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Відповідальний за випуск *К. В. Шаповалова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Н. Я. Радченко*

Підписано до друку 11.08.2015. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Кінг С.

К41 Вітер у замкову шпарину. Темна вежа IV (продовження) : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. О. Любенко ; худож. О. Семякін. — 2-ге вид.— Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. — 352 с. : іл.

ISBN 978-966-14-4259-6 (укр.)

ISBN 978-1-4516-5890-3 (англ.)

Історія останнього стрільця Середнього світу Роланда добігла б свого кінця, якби не єдине «але». Наче вітер у замкову шпарину, просвітив крізь читацьку увагу один епізод — одне розслідування. Смарагдове Місто лишилося далеко позаду, а попереду на молодого Роланда Дескейна та його супутників чекає не бачений досі буревій... Чим завершаться Роландові пошуки розгадки до таємниці перевертня, «шкуряка», який убиває людей, постаючи перед ними то в подобі тигра, то ведмедя, то лева?

УДК 821.111(73)
ББК 84.7СПО

СТІВЕН КІНГ

ЦИКЛ «ТЕМНА ВЕЖА»

ШУКАЧ. ТЕМНА ВЕЖА I

КРІЗЬ ЧАС. ТЕМНА ВЕЖА II

ЗАГУБЛЕНА ЗЕМЛЯ. ТЕМНА ВЕЖА III

ЧАКЛУН ТА СФЕРА. ТЕМНА ВЕЖА IV

ВІТЕР У ЗАМКОВУ ШПАРИНУ.
ТЕМНА ВЕЖА IV (ПРОДОВЖЕННЯ)

ВОВКИ КАЛЬЇ. ТЕМНА ВЕЖА V

ПІСНЯ СЮЗАННИ. ТЕМНА ВЕЖА VI

ТЕМНА ВЕЖА. ТЕМНА ВЕЖА VII